

ключване вероятността обирите да са извършвани от самите тях или с тяхно участие. Тъй като в преданията се утвърждава знанието, че тук са се извършвали обирите на хазната и наоколо са скривани различни количества злато – “седем катъра” (товара), “три катъра” и т.н., затова и около тези места търсенето на хайдушко имане е много активно. Знае се, че е обрана турската (царската) хазна, но скритото съкровище е известно като хайдушко. Това навежда на мисълта, че за фолклорното мислене е важна тази смяна на собствеността с подчертана динамика към хайдушкия контекст и затова *Вардата* се осмисля като хайдушка засада за обир и скриване на хайдушко съкровище.

Хайдушкото сборище (хайдушко сбирило) – изключително активен топос с динамична семантична съотносимост с хайдушкото съкровище. Много често преданията сочат, че съкровището е било скривано именно на *хайдушкото сборище*. Известни са много конкретни негови наименования в Сливенската, Твърдишката и Котленската планина. Дори места в реалното пространство се обозначават с топонима *Хайдушко сборище*. А много от хайдушките топоними обозначават и хайдушки сборища: *Хайдут тебе*, *Хайдушка поляна*, *Хайдушка нива*, *Хайдушки колиби*, *Хайдушка пещера*, *Хайдушка долчина*, *Хайдут бунар*, *Хайдушки кладенец*, *Хайдушки кайнак (извор)*, *Хайдушки чучур*, *Хайдушки вир*, *Куш бунар*, *Харамията* и др. Останалите хайдушки топоними: *Хайдушка рътлина*, *Хайдушка пътека*, *Джендем дере*, *Калдаръма* и др. – са също в контекста на придобитото и скрито хайдушко съкровище. Както се вижда, едно от най-често споменаваните и като място на скрито, заровено хайдушко имане е *Хайдушкият кладенец (извор, кайнак, бунар)*. Подчертавам *кладенец* заради митологичните представи за него като път към отвъдното, като преход към него (Купър 1993: 86; Бидерман 2003: 175–176; Българска митология. Енциклопедичен речник 1994: 168), семантично съотносими със златото – метала на отвъдното (Маразов 1994: 8; Купър 1993: 66; Бидерман 2003: 139).

Като се имат предвид фолклорно-митологичните вярвания и представи у нас относно изворите и водата им, нейния сакрален характер и лечебност, както и свръхестествените същества, свързани с тях, и особено техните стопани пазители (Георгиева 1993: 210–221; Българска митология 1994: 156), то може да се намерят достатъчно доводи, мотивиращи скриването на хайдушкото имане там, освен прагматичността, свързана с изворите като траен маркер в пространството. Очевидно това явление не е еднозначно обяснимо, тъй като е с комплексен характер. Във всички случаи то трябва да се разглежда в контекста на семантичната редица хайдушко сборище – вода – имане (Демирев 2005: 185–191). Често съкровището е *потопено* във вода – извор, вир, река. В митопоетичното мислене земята и водата се отъждествяват в структурообразуващите им функции спрямо Космоса (Маразов 1994: 205). Според митологичните представи чрез вода се осъществява преходът между два свята (Маразов 1994: 6–8).

Осмислянето и утвърждаването на хайдушкото сборище и като топос на хайдушко съкровище има своята логика. Хайдушкото сборище е ядро в хай-